

fige, at vi blot skulle gaa hen og luffe Dinene for alle Banffeligheder og for den Selvmodfigelse, hvort de befinde sig, der ansæ det for rigtigt at gaa denne Vej. At antage, at baade Folkethinget og Landstinget og Regjeringen nok skulle blive enige om at optage dette paa Finantsloven, og at de saa ogsaa nok blive enige om Lønningsloven, det er at vende op og ned, forekommer det mig, paa den eneste rette Vej, som kan gaas; thi, forudsat at den Vej, som de Herrer ville gaa, er mulig, hvad den aabenbart ikke er efter Alt, hvad der foreligger, maatte det simple Resultat fra de Herrer's Side blive, at de sagde: Lader os ikke sidde her og gjøre Banffelgheder ved at tage det op her, thi vi ere jo een gang blevne enige derom, og det er da naturligt, at vi ogsaa blive enige om det paa Lønningsloven. Dette tror jeg altsaa er fuldkommen rigtigt, at, hvis vi kunne blive enige, det vil sige, ikke det Flertal, der har sluttet sig sammen her i Folkethinget, men Lovgivningsmagtens tre Dele, saa var man kommen saa stort et Skridt frem, at man sagtens kunde blive enig om Lønningsloven bagefter. Derimod veed jeg rigtignok ikke, hvorledes man med denne Opfattelse kunde føie til, som det ærede Medlem gjorde, at denne Bestemmelse var uden nogen Indflydelse paa Lønningsloven, thi det synes mig dog soleklart, at, naar den er saa afgjørende, har den den mest indgribende Indflydelse. Det ærede Medlem trostede sig med, at man godt kunde vedtage dette her, thi saa kunde man ikke sige Noget, naar det var vedtaget paa Finantsloven; det var dog for sent med Lønningsloven, den kunde da blive til næste Sæssion og saa komme frem. Sa vel kunde den komme frem, men Sagen er, at den saa er bleven til noget helt Andet; thi Loven har da tabt sin egentlige Karakter, man havde da taget dens egentlige Betydning fra den som Lovforslag fra Regjeringens Side og overdraget den til den fulde Lovgivningsmagt, og deraf vilde den jo blive i høieste Grad afficeret. Dette tror jeg, hvis jeg tør tillade mig at sige det, er saa klart som, at 2 og 2 er 4, og jeg skal ikke opholde mig længere derved. — Da det sidste,

lignende Forslag var paa Bane, blev det af min Forgænger i Ministeriet udtalt, at paa en saadan Ordning, som gif ud paa blot ved en Optagelse paa Finantsloven at forandre hele den nuværende Tilstand med Hensyn til Lønningsvæsenet, vilde han ikke gaa ind, og han føiede til, at han haabede, at ingen Minister vilde gaa ind derpaa. Hvorvidt et saadant Haab vil slaa til, veed jeg ikke, men sikkert er det for mit Bedkommende, at jeg aldrig kunde gaa ind paa Bestemmelser, der paa denne Maade tilintetgjorde den hele Betydning af Grundlovsbestemmelsen, hvorefter Omordningen af store og almindelige Forhold ikke maatte afgjøres gennem en enkelt Finantslov, men gennem en særlig Lov.

Roch: Jeg vil dog gjøre et Par Bemærkninger til den Udtalelse af den høitæredede Finantsminister, som han paa Indenrigsministerens Begne adresserede ogsaa til mig. Han udtalte den Formening, at Indenrigsministeren ved den Maade, hvorpaa han for Diebliffet gaar frem ved Meddelelsen af disse Bevillinger, fuldstændig holdt sig indenfor de Forudsætninger, der ligge til Grund for den derom gjældende Lovgivning. Deri kan jeg aldeles ikke være enig med ham; den Lov, der er Tale om, er Loven af 6te April 1855 § 2. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at undersøge, hvad Tanken har været ved at give denne Bestemmelse; Et er afgjort, nemlig det, at det ikke har været Forudsætningen ved at give Loven af 6te April 1855 § 2, at Statskassen gennem denne Paragraf skulde have en aarlig Indtægt af mellem 30 og 40,000 Rd., som skulde betales af Debitorer, der søgte om Tilladelse til at svare en højere Rente. Hvad Loven af 1858 angaar, vil jeg tillade mig at tilbagefalde i det ærede Things Grundring, at, saaledes som Loven først blev vedtaget i Folkethinget, indeholdt den den Bestemmelse, at disse Rentebevillinger for Fremtiden skulde meddeles gratis, men dette blev forandret i Landstinget, og med denne Forandring blev Loven saa senere ogsaa vedtaget i dette Thing. Nu tror jeg dog, at det er tilstrækkeligt til at vise, at det heller ikke er Forudsætningen for denne Lov, at der f.